

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4910

гр. София, 09.06.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **3469** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по искане на адв.Д. – САК, като пълномощник на А. З., [ЕГН], постоянен адрес [населено място], [улица] за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 803/06.02.2023г. на „младши автоконтрольор“ П. Н., отдел „Пътна полиция“, СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“.

С процесното искане се твърди, че по съществуващите мерки по чл. 171 т.1 б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) представляват наказателни мерки, тъй като от една страна жалбоподателката е била задържана по реда на чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР, от друга страна - сериозността на процесният ПАМ, чрез позоваване на решение на ЕСПЧ по жалба № 59892/00, жалбоподателят квалифицира като мярка сравнима с наказателна санкция, като същата не цели предотвратяване на конкретно нарушение а да предотврати възможността на един предполагаем извършител на престъпление да извърши друго бъдещо престъпление. В този смисъл счита, че съдът следва да се движи по правилата на наказателната процедура. Твърди, че с процесната мярка се нарушава презумцията за невинност на жалбоподателя, нарушава му се правото на ефективни средства за защита съобразно чл. 19 пар.1 ДФЕС и чл.47 ХОПЕС.

Успоредно с това излага съображения относно липсата на установеност, по надлежният ред, на посочените в оспорваната в главния спор, заповед, а именно – факта, че жалбоподателката е шофирала под въздействието на наркотични вещества с аргументи произтичащи както във връзка с характеристиките на тестовия анализатор с който е взета проба от жалбоподателката-шофьор, така и във връзка с Методически указания рег. № Из-1583/20.07.2010 относно реда за установяване на наркотични вещества или техни аналози от водачите на МПС с техническо средство Drug Test

5000 или Dreger DrugCheck, както и спазване процесуалните изисквания при образуването и провеждането на разследване на престъпление по чл. 343б ал.3 от НК. Настоящото искане, следва да се квалифицира като процесуално допустимо - подадено от активно легитимирано лице с правен интерес / адресат на оспорената заповед по отношение на която е допуснато предварително изпълнение по закон – чл.172 ал.6 ЗДвП/ в съответствие с изискванията на чл. 166 ал.4 АПК.

По същество искането по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл. 172 ал.6 ЗДвП, подадената жалба срещу заповедта по чл.171 т.1 от Закона не спира изпълнението и. От своя страна, специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП на заповед по чл. 172, т. 1 от ЗДвП, поради което - приложими са общите правила по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК.

Безспорно, изпълнението на невязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие подлежи на доказване във всеки конкретен случай в съответствие с нормативно предвидените основания. В тази връзка, оспорващият, който иска спиране, трябва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение би могло да му причини по вид и значителност. Успоредно с това, следва да се установи и настъпването им с достатъчно вероятна степен.

Така, следва да се отбележи още, че нормативното изискване налага вредите да настъпят в резултат от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт/последното е основание за преценка пропорционалността на акта но не и на допуснатото предварителното изпълнение/.

С процесното искане обаче не се твърди наличието на конкретни вреди настъпващи в правната сфера на жалбоподателката а се излагат аргументи относно правната същност на оспорената ПАМ и незаконосъобразното установяване на факти от хипотезата на чл. 171 т.1 б.“б“ на ЗДвП от страна на административния орган. Оспорва се всъщност цялата нормативна конструкция по приложение на института временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, като форма на ПАМ в хипотезата на управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с тест, в частност - Drug Test 5000, както и действията на полицейските органи осъществили задържане на жалбоподателката съобразно чл.71 ал.1 т.1 ЗМВР.

В този смисъл съдът счита процесното искане за неоснователно. Видно от съдебно постановените дотук актове по движение на производството по главния спор, съдът е обърнал внимание на твърденията на жалбоподателя и ще разгледа детайлно същите. „Евентуалната незаконосъобразност“ на оспореният административен акт обаче не е основание за спиране на допуснато предварително изпълнение, още по-малко съдът има право да осъществява подобна преценка в производството по чл.166 ал.4 АПК. В този смисъл твърденията на жалбоподателя се явяват изцяло неотнормисими към преценката наличието на факти от хипотезата на чл.166 ал.2 АПК, която изисква да бъде установена възможността допуснатото предварително изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Такава понастоящем не се установява, нито твърди.

Всъщност, следва да се отбележи още, че в рамките на настоящето производство съдът не упражнява контрол за законосъобразност и на приложените от органите на МВР

мерки по чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР.

Нещо повече – мярката по чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР е мярка, която се прилага не като следствие от мярката по чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ ЗДвП, а по преценка на полицейските органи, което „могат да задържат лице“, „за което има данни,че е извършило престъпление“. Тя не е предвидена и като кумулативно наложима мярка в условията на обвързана компетентност,така,че да се обоснове необходимостта от преценка съответствието и с преследваният резултат, през призмата на същността на мярката.

В този смисъл приложението на мярката по чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР е самостоятелно, отделно и независимо от мярката по ЗДвП правомощие на полицейските органи. Законосъобразното му упражняване подлежи на установяване по отделен ред, в т.ч. и относно това дали установените с процесното оспорваната заповед факти/шофиране след употреба на наркотични вещества/ представляват основание за решението на полицейските органи да приложат мярката по ЗМВР, как е преценено това основание и дали това е по същество основанието за мярката по ЗМВР.

Правилата на чл.166 АПК не допускат осъществяване на цялостна законодателна ревизия на секторното законодателство и/или административна реформа в системата на МВР. Всъщност това би довело и до нарушаване пределите на правораздавателна компетентност с оглед предмета на настоящият спор. Способът по чл.166 ал.4 от АПК е способ за защита на жалбоподателя с оглед значимостта на вредите, които същият търпи от предварителното изпълнение и преценката за несъразмерност на същото с оглед тези вреди, през призмата на неговото индивидуално положение, което законодателят допускайки предварително изпълнение на определен вид мерки не може и няма как да предвиди и отчете. В този смисъл предмет на анализ в производство е именно индивидуалното положение на засегнатото от мярката лице с оглед проявленията и последиците от действието на предварителната изпълняемост на мярката спрямо него. Това изключва преценката за действието на други, несвързани и непроизтичащи от конкретната мярка последици, а и такива реално не се твърдят.

Що се касае до твърдението за нарушение на правото на защита на лицето, то съдът, следвайки правилата на АПК и ЗДвП се стреми и ще обезпечи в максимална степен правото на защита на страните, в т.ч. и произнасяйки се незабавно по процесното искане. Допускането на доказателствени искания, събирането на доказателства и отчитане поведението на административния във връзка и при постановяване процесната заповед,редом с другото, също се явяват част от дължимата съдебна защита на посоченото право.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 3 във вр. с ал. 4 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Съдът,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането А. З. чрез адв.Д. за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 803/06.02.2023г. на „младши автоконтролор“ П. Н., отдел „Пътна полиция“,СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца., като неоснователно.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от неговото съобщаване.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: